

det viser sig, som den ærede Taler meget rigtig bemærkede, naar man ser den Interesse, hvormed fra det andet Ting visse Undervisningsinstitutioner som Folkehøjskolerne omfattes i Modsatning til Universitetet. Det ærede Medlem kunde ikke forstaa det og kunde naturligtvis ikke billige det, han kunde ikke forstaa, hvorledes det kan være, at medens Folketinget nærer en saa varm Interesse for den Slags Undervisning, som har fundet sit Udtryk i Folkehøjskolerne, synes det ikke at nære saa varm Interesse for Universitetet. Hvorfor er Folketinget, naar der kommer et saadant Lovforslag som her, hvor der er Tale om Lønninger til Universitetslærerne, ikke tilbøjelig til at gaa saa vidt som de Herrer Professorer og den højt-ærede Kultusminister kunde ønske? Jeg tror, at Sagen lader sig meget let forklare. Hvis der hos Universitetets Styrelse, hvormed jeg nærmest mener den højtærede Kultusminister, viste sig Tilbøjelighed til og Blik for, at der ved Universitetets Ordning i det hele, ved dets Organisation var adskilligt, man kunde komme ind paa, vilde Stillingen mulig være en anden. Den ærede Minister ler haanlig. Jeg ved meget godt, at den ærede Minister har udtalt i det andet Ting, at han aldeles ikke kunde forstaa, at der kunde gøres og rettes noget ved Universitetet, og jeg ved ogsaa, at Rigsdagen i mange Aar og navnlig dette Ting ikke har bekræftet sig med Universitetets Ordning og Universitetets Forhold overhovedet, og at den ærede Minister mener, at Universitetet er noget, der udelukkende kommer ham ved. Rigsdagen skal ikke blande sig deri, og at selv om man fra Rigsdagens Side kunde nære Ønsker eller fremsætte Tanker om en anden Ordning af Universitetet, er det noget, man skal holde sig fra og overlade til de lærde med Kultusministeren i Spidsen. Men naar der saa bliver Spørgsmaal om at give Gager og højere Lønninger, ja saa vil man gerne have Rigsdagen med. Men kommer saa Rigsdagen og siger: Vi skulle gerne give disse Lønninger, naar vi kunne være sikre paa, at vi komme til en betryggende Ordning af denne Institution, saa skal dette betragtes som ubesøjet. Rigsdagen skal ikke have Lov til at sige, at kunne vi saa denne Anfalt for den højeste Undervisning i Landet, ordnet saaledes, at vi kunne have virkelig Tillid til den Gavn, den skal stifte, skulle vi være ligesaa beredte som vi ere lige over for Højskolerne, til at vise os villige over for Universitetet. Saaledes tror jeg, at det andet Ting vil stille sig. For mit personlige Vedkommende vil jeg sige med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet,

at naar der ikke laa andet for, og det alene var dette Spørgsmaal, som det gjaldt om at afgøre, vilde jeg erklære mig fuldstændig enig med den ærede sidste Taler og med det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Stavn). Min Mening er den, at naar man stiller saa store Krav til en Universitetsprofessor, som man naturligtvis bør stille med Hensyn til Begavelse, Rundskab og Jordbanelse og med Hensyn til hele det lærde Apparat, der skal stiftes til Veje, og naar det navnlig forholder sig saaledes, som et æret Medlem af det andet Ting, der synes at have gjort denne Sag til sin Specialitet, oplyste, at Behandlingsalderen for de ved Københavns Universitet ansatte Professorer er 39 Aar — det overraskede mig meget, men han fejler vel næppe meget, da han er Statistiker — ja, saa siger jeg, at naar det er Reglen, at en Mand først bliver Professor ved Københavns Universitet i den temmelig fremfødne Alder, hvor han maa forudsættes ikke alene at have stiftet Familie, men ogsaa at have skolegørende Børn og altsaa i det Hele at være i en Alder, hvor maasse Udgifterne falde tungest paa en Familiefader, kan simpelthen en saadan Mand, naar han skal bevæge sig i de Kredse, som det maa forlanges af Professorer, ikke komme ud af det i København med 3,600 Kr., og jeg skal for mit Vedkommende være fuldstændig villig til at sætte Begyndelsesgagen til 4,000 Kr. Men jeg synes, at det fra Rigsdagens Side og navnlig fra Folketingets Side ogsaa er en billig Fordring, at naar man saaledes skal til at forhøje Gagerne, vil man have Lov til at saa drøftet under Ministerens Ledelse de Spørgsmaal, som saa ofte have været paa Dagsordenen, og saa ofte have været fremme med Hensyn til Universitetet, de Punkter nemlig, som man ønsker anderledes ordnede. At den ærede Minister, der i saa mange Aar har været knyttet til Universitetet, og som, efter hvad han selv siger, endnu staar med det ene Ben i Universitetet, og at den ærede sidste Taler og det ærede 1ste Medlem fra 1ste Kreds, som ogsaa talte, der jo alle ere gamle Universitetsprofessorer, finde, at al Ting i denne lærde Republik er som det burde være og det bedste i Verden, forstaaer jeg meget godt, men andre kunne jo have en anden Mening. Det er ikke alene Folketingets Flertal, men ogsaa andre Folk, som notorisk ikke staa paa samme Standpunkt som Folketingets Flertal, der mene, at der er meget ved Universitetet, som kunde og burde være anderledes. Det er karakteristisk, at naar vi i Dag hørte den ærede Minister tale, saa talte han om Fremfærdigt og om Tilbagegang i Forhold til det,